

ภาพ : สุานิส สุดโต

เรื่องราวของช่องว่างแห่งการให้ ไม่ใช่แค่
ค่าเช่าๆ แต่เป็นการให้โดยการลงมือทำ
สิ่งเล็กๆ ที่เป็ความถนัดของตัวเอง นั่นก็คือ
ของเล่นที่สร้างสรรค์จากวัสดุธรรมชาติ ช่วยต่อรอย
หยักในสมองเพื่อให้เด็กฯ ได้จินตนาการโดยคำนึง
ถึงสิ่งแวดล้อม ใช้ประโยชน์จากชิ้นไม้ยางพารา
ให้มากที่สุด ที่สำคัญต้องเรียบง่ายเหมาะกับ
เด็กอายุไม่เกิน 5 ขวบ เพราะคนประดิษฐ์มี
ลูกตัวเล็กๆ และเป็นนักออกแบบผลิตภัณฑ์

คมกฤษ ตระกูลทิวาร อาจารย์คณะ
สถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยี
พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง คือ ต้นคิด
ส่วนกฤติยา (ภรรยา) เป็นผู้ช่วยสนับสนุน และ

Green
Life

• เพ็ญลักษณ์ ภักดีเจริญ

ช่องว่างแห่งการให้

ค้นหาความรู้ว่ารูปแบบใดเหมาะกับการพัฒนาเด็ก จนเป็นที่มาของบริษัทเพื่อสังคมหนึ่งสิ่งหนึ่งทำผลิตภัณฑ์ที่ไม่ในชีวิตประจำวัน ถ้าซื้อหนึ่งชิ้น จะประดิษฐ์ของเล่นไม้หนึ่งชิ้นบริจาคเพื่อเด็ก ด้อยโอกาส

การให้อย่างมีคุณค่า เป็นสิ่งที่เจ้าของบริษัท ทั้งสองคนช่วยกันคิด แล้วทำไม่อาจารย์คณะ สถาปัตย์กรมศาสตร์ทั้งสองจึงริเริ่มโครงการ ธุรกิจเพื่อสังคมรูปแบบนี้

คำตอบคงอยู่ที่ 'คมกฤช' อาจารย์ด้าน ออกแบบผลิตภัณฑ์ ที่เคยได้ทุนไปเรียนต่อ ด้านการออกแบบรถยนต์ แต่ในที่สุดเลือกที่จะ ทำธุรกิจที่ไม่ได้กำไรมากมาย มีความสุขง่าย ๆ ด้วยการให้สิ่งล่อจากอาจารย์ประจำ ส่วน ภาระยังคงเป็นภรรยา ยศอาชีพออนหนึ่งสื่อ ในมหาวิทยาลัยเหมือนเดิม และคอยช่วยเหลือ กิจการเล็กๆ ที่เริ่มต้นเมื่อต้นมาราคมที่ผ่านมา "คุณแคเคยได้ยินเรื่องทอมัส (Toms) ไหม" คมกฤชถาม แล้วเล่าต่อว่า นักลงทุนคนนี้ เคยบินไปที่อาร์เจนตินา แล้วบังเอิญธุรกิจ เพื่อสังคม ถ้าใครซื้อรองเท้ายี่ห้อหนึ่งคู่ก็คู่ จะมอบให้เด็กด้อยโอกาสในอาร์เจนตินา เนื่องจาก เด็กที่มีฐานะยากจน ส่วนใหญ่เดินเท้าเปล่า จึงอยาก ช่วยเด็ก ๆ ที่ไม่มีรองเท้าใส่ ได้มีโอกาสเข้าเรียน หนังสือในชั้นเรียน เพราะเด็กที่ไม่มีรองเท้าใส่ จะถูกมองเป็นคนที่คนอื่นรังเกียจ คมกฤช เล่าถึง แรงบันดาลใจที่ทำให้เขาหันมาทำผลิตภัณฑ์ไม้ และของเล่นไม้

"ไอเดียไม่ได้เริ่มในทันทีที่คิดได้ ในช่วงเป็น อาจารย์สอนหนังสือ คมกฤชมองให้นักศึกษา ออกแบบผลิตภัณฑ์ โดยมีใจหว่าย ต้องขายได้ และช่วยสังคมได้ด้วย และต่อมากลุ่ม Change Fusion ได้เปิดโอกาสให้คนคิดดีมีไอเดียได้ทำ โครงการดีๆ เพื่อสังคม เขาจึงออกแบบผลิตภัณฑ์ ไม้รักโลก ของใช้ในชีวิตประจำวัน ส่วนเศษไม้ หรือชิ้นไม้บางส่วนนำมาผลิตของเล่น

"เราพบว่า ของเล่นไม้ธรรมดาๆ ทำให้เด็ก มีจินตนาการ เราจึงอยากเก็บความเป็นเด็กของ พวกเขาให้มากที่สุด เพื่อให้เด็ก ๆ ได้เติบโตเป็น มนุษย์ที่ไม่ใช้วัตถุนิยมเกินไป"

คมกฤชมองในเรื่อง การสร้างสรรค์สิ่งของ ธรรมดาๆ ที่ไม่รบกวนธรรมชาติ โดยใช้ไม้ ง่ายพอและสีเป็นพิษต่อสิ่งแวดล้อมและเด็กๆ ตามแนวการศึกษาของอลดอร์ฟ ไม่เน้นของเล่น ที่เป็นพลาสติกหรือของเล่นสำเร็จรูป ดังนั้นไม้ ที่ใช้ก็เน้นสีที่เป็นเนื้อไม้ธรรมชาติ

"ผมเริ่มจากทำของเล่นให้ลูก เพราะ

โรงเรียนไม่ให้ลูกครองซื้อของเล่นให้ลูก สิ่ง ที่พ่อแม่ตั้งใจทำให้ลูก ไม่ใช่การเลือกซื้อของเล่น ให้ลูก"

เริ่มกันง่ายๆ รักลูกก็ประดิษฐ์ของเล่นให้ ลูกแต่ทั้งนี้ทั้งนั้นทำให้คุณแม่กฤชพบว่า ไม่ได้ยากอย่างที่คิด และมีความตั้งใจอยู่ใน สิ่งของเหล่านั้นด้วย

"เด็ก ๆ ก็รักสิ่งของที่ทำ ผมนำรถตุ๊กตุ๊ก ไม้สีให้ลูกชาย ส่วนของเล่นลูกสาวก็เป็นตุ๊กตีสื่อ คุณแม่ของเขาทำใหม่พร้อมตุ๊กตาคอและหางไม้ เป็นไปอย่างเรียบง่าย ทำให้เกิดแรงบันดาลใจ ว่า คงเป็นเรื่องดีถ้าเราทำของเล่นให้เด็ก ๆ ที่ ขาดแคลน ซึ่งเป็นของเล่นไม่ธรรมดาๆ และ เพื่อนที่ทำงานมูลนิธิเคยเล่าให้ฟังว่า ของ บริจาคมากกว่าครึ่งหนึ่ง จำเป็นต้องทิ้ง ด้วย ความห่วงหวังจากผู้บริจาคที่ให้อะไหล่พลาสติก นั้นไม่ใช่เรื่องที่ดีนัก อย่างกรณีเด็กตาบอดปี หัวฟู หุ่นสติม ทำให้เด็ก ๆ ได้รับความดีเครื่องคน เราต้องผอมสวย หัวฟู ใจดำ ซึ่งสิ่งของพวกนี้ ทำให้พวกเขาที่มีความดีมีความสง่างามอีกแบบ"

อย่างไรก็ตาม ตามแนวทางของอัลดอร์ฟ พวกเขาอยากให้เด็ก ๆ เติบโตในโลกที่เป็น ธรรมชาติอันงดงาม เมื่อถึงวัยอันควรจึงค่อย รับรู้โลกอีกมุมหนึ่ง

คมกฤชเห็นว่า ของเล่นที่สร้างอารมณ์แรง ไม่จำเป็นต้องถึงมือเด็กเร็วขนาดนั้น เด็กวัย 3-5 ปี เป็นเป้าหมายที่เราอยากผลิตของเล่น พวกตุ๊กตาสัตว์ ต้นไม้ ซึ่งเหมาะสมกับพวกเขา เราสังเกตจากพฤติกรรมลูกๆ และตอนที่เขานำของเล่นไปบริจาคให้เด็ก ๆ ในมูลนิธิฯ พวกเขา หยิบของเล่นมาเล่นแล้วเล่นอีก

"มีเด็กคนหนึ่งเอาต้นไม้วางไว้บนหลังหมี่ เขาจินตนาการว่า ต้นไม้ไปเติบโตบนหลังหมี่ได้ ซึ่งเป็นความคิดสร้างสรรค์ แต่ถ้าเป็นของเล่น พวกปีนหรือไต่ราวก็จะต้องคว่ำคว่ำอันไหนเสี่ยง ดังกว่ากัน อันไหนเร้าใจกว่ากัน"

ดังนั้นเมื่อคิดเรื่องผลิตภัณฑ์ไม้เป็นธุรกิจ เพื่อสังคม ให้ผู้ใหญ่อยู่ดูแทน ก็ต้องมีดีใช้มัน เรียบง่าย น่ารัก และช่วยกันต่อยอดของเล่นไม้ ให้เด็กด้อยโอกาส ดังนั้นการผลิตของเล่นทำมือ ของคมกฤช จึงไม่ได้เน้นการขาย แต่เป็นการช่วย ให้เด็กๆ ได้มีของเล่นดีๆ ไม่เป็นพิษต่อคนเล่น และสิ่งแวดล้อม

"คุณเห็นช่วงว่างที่หายไปของชิ้นหนึ่งสื่อไหม นั่นเป็นส่วนที่เราทำของเล่นอีกชิ้นเพื่อบริจาค และคนที่ช่วยบริจาคคือ คนซื้อ ช่วยให้อะไหล่ของเล่น ที่หายไปเมื่อเด็กแทนที่จะได้รับของเล่น พลาสติกที่มีสารตะกั่ว"

ผลิตภัณฑ์ไม้เหล่านี้ นอกจากจะรักษา สิ่งแวดล้อม ยังมีความมุ่งมั่นที่จะมอบของเล่นไม้ อีกชิ้นให้เด็ก ๆ ในกิจการเพื่อสังคม หนึ่งสิ่งหนึ่ง เป็นทางเลือกแห่ง "การให้" ผ่านของเล่นไม้ สร้างสรรค์ที่มีพลังส่งเสริมพัฒนาการเด็กให้คงอยู่ กับธรรมชาติและจินตนาการ สามารถเติบโตมา เป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต

พวกเขาเลือกที่จะผลิตชิ้นวางหนึ่งสื่อสุด สานสี่ตัว และชุดเมืองซึ่งจะได้ของเล่นชุดละ 10 ชิ้นส่วนที่กันหนึ่งสื่อมี 7 ลายคือ ต้นไม้ ช้าง หมี่ กวาง และ สุนัข เต่า และสุดท้ายของเล่น เต่าไววาย สำหรับคุณพ่อและคุณแม่ทำไปซัดและ ล้างสีเองเป็นชุดของเล่นที่สร้างกิจกรรมภายใน ครอบครัว เด็กๆ สามารถมีส่วนร่วมในการทำ ของเล่นของตัวเองได้

"ถ้าพ่อแม่ทำของเล่นให้ลูก ก็จะมีความ ผูกพันมากกว่าการเดินไปซื้อในห้างสรรพสินค้า ตั้งแต่เมื่อแรกคลอดที่แม่มางู เรารวบรวมของ เล่นไว้แล้วมากกว่า 500 ชิ้น เราให้คนเขียนชื่อ ในของเล่นชิ้นนั้นเพื่อนำไปบริจาค แล้วเราก็ ส่งข่าวให้ทราบว่ามีสิ่งของดีๆ แล้ว"

ตามประกาศนียบัตรฉบับนี้เจ้าของบริษัท เล็กๆ ที่ทำผลิตภัณฑ์ไม้ที่บ้านตัวเอง ตั้งใจว่า อยากมอบของเล่นไม้ให้เด็ก ๆ ตามมูลนิธิต่างๆ มากกว่านี้ เพราะบางแห่งขาดแคลนของเล่นไม้ "เด็กหนึ่งคน น่าจะได้ของเล่นหนึ่งชิ้น แต่ บางครั้งก็ต้องเล่นรวมเพราะมีจำนวนน้อย และ เราต้องการให้ของเล่นไปแทนหลังที่ขาดแคลนมากที่สุด เราจะไม่ให้ของเล่นกับคนที่ไม่มีเงินพอ"

ทุกถ้ามว่า ธุรกิจแบบนี้มีกำไรไหม คมกฤช บอกว่า ตอนนี้อยู่ที่ทุกอย่างที่บ้าน ยังไม่ขาดทุน หรือกำไร มีคนให้การสนับสนุนเพราะเราทำเป็น ธุรกิจเพื่อสังคม

"ในอนาคตต้องไปรอดและเติบโต มีคน อยากนำสินค้าไปขายในต่างประเทศ แต่ผม

ยังไม่พร้อม ของเล่นพวกนี้เราไม่ได้คิดอะไร ซับซ้อน เด็กๆ ไม่ต้องการของเล่นหรือของ เราทำเรียบง่ายสำหรับเด็กวัยไม่เกิน 5 ปี และ ต่อไปอาจทำของเล่นที่เกี่ยวเนื่องกับกิจกรรม การสอนนับเลข ซึ่งเราตั้งใจว่า อาจทำขึ้นเพื่อ มอบให้โรงเรียนอนุบาล มีบางแห่งเราประทับใจ มากเพราะครูมีความเข้าใจเรื่องของเล่นไม้เพื่อ พัฒนาเด็ก เจ้าอาวาสและครูช่วยกันเลือกไม้ และทาสีเพื่อทำของเล่นให้เด็กๆ ถ้าเราเห็น แบบนี้ เราก็ยิ่งอยากทำให้"

ส่วน กฤติยา ที่คอยสนับสนุนกิจการเพื่อ สังคม ปัจจุบันยังเป็นอาจารย์สอนมหาวิทยาลัย ภูเก็ต ให้ข้อมูลในกาพัฒนาเด็กที่เติบโต ตามธรรมชาติ

"นอกจากดีไซเนอร์เราคุยกันเรื่องการเติมเต็ม ให้สังคม เมื่อเราเลี้ยงลูกก็ต้องรู้เรื่องพัฒนาการ ของเด็ก เด็กอายุไม่ถึง 7 ปียังไม่จำเป็นต้องรู้ เรื่องเทคโนโลยี ในช่วงอายุไม่เกิน 5 ปีเด็ก ๆ กำลังพัฒนาศักยภาพ ตามสัญชาตญาณ เด็กๆ จะสังเกตเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมและการกระทำ ของผู้ใหญ่ รวมถึงสิ่งมีชีวิต เพราะฉะนั้นการ เรียนรู้คือ การทดลองเรียนรู้แบบ"

การทดลองเรียนรู้แบบธรรมชาติ เธอยกตัวอย่าง ถ้าพ่อของเด็กเป็นช่างไม้ สิ่งที่เด็ก ๆ จะเล่นก็คือ งานไม้ โดยเรียนรู้ผ่านการกระทำ

"อยากทำของเล่นง่ายๆ ให้เด็กเล่นได้อย่าง ต่อเนื่อง แม่เด็กจะเล่นรถไม้ชิ้นเดิมก็เล่นไม่เหมือน เดิมในแต่ละวัน จินตนาการเป็นอะไรก็ได้"

ของเล่นเด็กดีคือ ต้องไม่ซับซ้อน และเน้น เรื่องวัสดุจากธรรมชาติ เนื่องจากช่วยในการ พัฒนาเด็กได้เป็นอย่างดี กฤติยา ยกตัวอย่าง ครอบครัวคนเยอรมันที่มีฐานะ พวกเขาซื้อของเล่น ไม้ให้ลูก

"ต่างชาติยังซื้อของแบบนี้ให้ลูก แล้ว ทำไม่บ้านเราพ่อแม่ไม่ค่อยซื้อของเล่นพวกนี้ ให้ลูกๆ ของเล่นที่ผลิตขึ้นเราใช้สีย้อม ไม่สูตรน้ำ ไม้มีสารระเหย ใช้สีผสมอาหาร ก็ได้สีอ่อนๆ หวานๆ น่ากิน และต้องทดลองไม่เป็นพิษต่อ เด็กๆ เน้นเรื่องวัสดุจากธรรมชาติ" กฤติยา และ บอกว่า ให้สังเกตว่า ทุกครั้งที่คนซื้อผลิตภัณฑ์ ไม้ไปจะมีฉลากเป็นรูปของ

"ลองมองของว่างหรือชิ้นไม้ที่เป็นรูปสัตว์ อาจเป็นของเล่นให้ห้องที่ศูนย์ฯ ได้ก็ได้"

หมายเหตุ : บริษัทเพื่อสังคมหนึ่งสิ่งหนึ่ง สอบถามได้ที่ 08 1409 5711 และเข้าไปดู ได้ที่ <http://www.facebook.com/141SE>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้